

РЕШЕНИЕ

№ 22232

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6679** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. Н. С. срещу съдебно решение № 1918/23.04.2024 г. по н.а.х.д. № 600/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 130 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-029875/08.12.2023 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора за нарушение чл. 174 ал.3 ЗДвП са наложени административни наказания, както следва:

-по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца,

-по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП – глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца,

И на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на МВР се отнемат 30 контролни точки.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се несъответствие между възприетата правна квалификация на нарушението и установената фактическа обстановка по отношение наличието на отказ за извършване

на проверка с тест за установяване на наркотични вещества и за наличие на алкохол в кръвта на водача. Твърди се също, че за едно и също нарушение са наложени две наказания за презюмирани два отказа за извършване на проверка с техническо средство. Моли съда да се отмени решението и потвърденото с него НП.

Ответникът – началник група в СДРВ, отдел „Пътна полиция“, не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна вменените му две отделни административни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, а при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Решението е правилно като краен резултат.

Правилна е преценката на въззивния съд, че касаторът е осъществил от обективна страна съставите на две отделни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира

административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца. В този смисъл е и чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване.

На следващо място, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 ЗДвП за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

В случая М. С. е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство алкотест „Дрегер 7510“ с фабричен номер ARNA-0146 и след това е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер ARKD0049, т.е. налице са два отказа, като всеки един от тях представлява отделно административно нарушение. Отказът да бъде извършена проверка с техническо средство е достатъчно основание за санкциониране на касатора по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. В тази връзка, настоящият касационен състав не споделя мотивите на въззивния съд, че отказът на лицето да бъде изпробвано с тест не съставлявал административно нарушение, ако все пак лицето е дало кръвна проба, както и обратното – ако не е дало кръвна проба, но се е подложило на тест. За съставомерността на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за извършване на медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, респ. причините за неизвършването му са правноирелевантни към съставомерността на извършеното нарушение. Законодателят, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е предвидил да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказът да бъде извършен на място тест с техническо средство.

Същевременно, в настоящият случай няма данни да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употреба на наркотични вещества. Напротив, видно от приобщения по делото протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, лицето отказва да даде проби. Следователно,

в конкретният случай е безспорно установено извършването на нарушение и на двете алтернативно предвидени хипотези на нормата на чл. 174, ал.3 ЗДвП.

Наказания са наложени за реализирани административнонаказателни състави по чл. 174, ал. 3, предл. 1 и предл. 2 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с всеки от тези състави са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Относимите факти и обстоятелства относно тези нарушения са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП в хода на административнонаказателното производство. Съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване на изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. В тази връзка, не може да се приемат доводите на касатора, че е налице разминаване между фактическите установявания и правната квалификация, нито пък да се приеме, че административнонаказващият орган е наложил две наказания за едно и също нарушение.

За изчерпателност относно отнетите контролни точки- законодателят не е вложил в тях санкционен характер - административно наказание или принудителна административна мярка. Контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без законът да регламентира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /от гледна точка на контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление /чл. 3, ал. 1 от Наредба № ІЗ-2539 от 17 декември 2012 г изд. от министерство на вътрешните работи/, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание .

Предвид гореизложеното, оспорваното решение, като правилно като краен резултат, следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1918/23.04.2024 г. по н.а.х.д. № 600/2024 г. по описа на СРС, НО, 130 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

